

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **V. P.**, bytem L. 628, O., proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, zn. 1703/530/13/Zm, 57012/ENV/13,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 8. 2013, zn. 1703/530/13/Zm, 57012/ENV/13, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, zn. 1703/530/13/Zm, 57012/ENV/13, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 17. 6. 2013, č. j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1209103.003/13/DDZ, kterým inspekce uložila žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za správní delikt

1) dle § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), pro porušení § 39 odst. 4 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že na pozemku p. č. 54 v k. ú. Horní Žďár u Ostrova zacházel

s nebezpečnými závadnými látkami a nezabránil nežádoucím únikům těchto látek do půdy, neboť umístil autovraky nezbavené nebezpečných ropných látek na nezpevněný terén, což inspekce zjistila v době provedených kontrol dne 27. 6. 2012 a 20. 9. 2012;

2) dle § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona pro porušení § 39 odst. 2 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že na pozemku p. č. 54 v k. ú. Horní Žďár u Ostrova zacházel s nebezpečnými závadnými látkami ve větším rozsahu bez schváleného havarijního plánu ve smyslu § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona v době provedené kontroly dne 27. 6. 2012.

Inspekce rovněž uložila žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zrekapituloval zjištění, která učinila inspekce při kontrolách u žalobce na pozemku p. č. 54 v průmyslovém objektu v k. ú. Horní Žďár u Ostrova dne 27. 6. 2013 a 20. 9. 2013 ohledně nedostatečného zabezpečení provozovny a úniku nebezpečných látek. Dále uvedl, že provedenými kontrolami bylo dostatečně zjištěno nedodržování základních povinností při nakládání se závadnými látkami v provozovně.

Žalovaný vycházel z obecné povinnosti uložené v § 39 odst. 1 vodního zákona a dodal, že ze zjištěného stavu na kontrolovaných objektech je patrné, že v nich docházelo dlouhodobě k úniku závadných látek a žalobce neprovedl taková opatření, aby tomuto úniku zabránil. V celém areálu docházelo k nekontrolovatelnému zacházení s částmi vozidel znečištěnými závadnými látkami. Autovraky s obsahem provozních kapalin stály na nezpevněném povrchu bez zachytných van. Použité oleje byly shromažďovány v sudech bez dalšího zabezpečení a podlaha v hale byla značně porušená bez jakékoli izolace. Přitom žalobce se nakládáním se závadnými látkami vůbec nezabýval, pro provozovnu neměl zpracovaný havarijní plán a ani jakýkoli provozní řád, který by stanovil opatření pro případy havárie či podmínky pro řádné nakládání se závadnými látkami.

Žalovaný podotkl, že na činnost žalobce v provozovně se vztahuje zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „odpadový zákon“), ale v tomto řízení byl žalobce trestán za nesplnění povinností při nakládání se závadnými látkami podle vodního zákona. Vzhledem k tomu, že zjištěné nedostatky byly prokazatelné, inspekce za ně žalobci oprávněně uložila sankci, jejíž výši řádně odůvodnila. Výše sankce byla úměrná zjištěnému stavu s ohledem na objem závadných látek, jejich nebezpečnost, rozsah a dobu prováděné činnosti. Žalovaný proto neshledal důvod pro zrušení či snížení pokuty.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 2. 9. 2013 u Krajského soudu v Plzni, kterou uvedený soud postoupil usnesením ze dne 30. 9. 2013, č. j. 30A 61/2013-10, Městskému soudu v Praze, brojí žalobce proti nadepsanému rozhodnutí žalovaného. Nejprve cituje dotčená

ustanovení vodního zákona a dále osvětluje svoji situaci, že jako podnikatel provádí opravy ojetých vozidel, případně rozebírá odepsané automobily za účelem získání náhradních dílů k opravám vozidel a prodeji, přičemž nepoužité součástky jsou proti potvrzení odváženy v kontejnerech do výkupu šrotu. Tuto činnost provozuje v souladu se živnostenským oprávněním a technickým vybavením provozovny, která dříve sloužila k výrobě a opravám trolejbusů; k této činnosti je provozovna plně uzpůsobena a zkolaudována a splňuje stavebně-technické podmínky. Zbytky provozních kapalin žalobce skladoval řádně oddělené v sudech se zabezpečením proti úniku a následně byly odborně zlikvidovány.

Žalobce namítá, že nelze v jeho případě tvrdit, že by zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo že by zacházení s nimi bylo spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, a proto neměl povinnost činit opatření dle § 39 odst. 2 vodního zákona. Žalobce také konstatuje, že má souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady podle rozhodnutí ze dne 5. 10. 2012, č. ŽP/29414/12, a živnostenského oprávnění, přičemž kopie obou rozhodnutí správnímu orgánu předložil.

Žalobce se proto domnívá, že se nedopustil protiprávního jednání, a navrhuje, aby správní rozhodnutí bylo zrušeno a řízení proti žalobci zastaveno. Zároveň navrhuje, aby soud zvážil konkrétní nebezpečnost činu pro společnost, a to zejména s ohledem na skutečnost, že od dubna 2013 byla předmětná provozovna zrušena. Žalobce žádá, pokud by byl shledán vinným, aby mu byla uložena pokuta při spodní hranici příslušného ustanovení vodního zákona, nebo bylo prominuto uložení sankce, protože uložená pokuta je pro žalobce naprosto likvidační. Žalobce s bídou pokryje skutečné náklady a na vlastní živobytí mu skoro nic nezbyvá, což lze ověřit z daňových přiznání.

Ve vyjádření ze dne 5. 12. 2013 žalovaný uvádí, že žalobce nepochopil, proč a z jakého důvodu byl trestán. Sankce mu byla uložena na základě kontroly inspekce ve věci dodržování povinností podle vodního zákona. Žalobce v rámci své podnikatelské činnosti – rozebírání automobilů za účelem získání náhradních dílů – zacházel se závadnými látkami tak, že docházelo k jejich úniku a kontaminaci okolního prostředí; přitom činnost nebyla pro autovraky schválena a povolena v souladu s odpadovým zákonem.

Autovraky, které nebyly zbaveny provozních kapalin, umístil žalobce na nebezpečný terén, tj. na vodohospodářsky nezabezpečenou plochu. Autovraky nebyly opatřeny záchytnými vanami a rovněž i v hale, kde probíhalo rozebírání automobilů, byly patrné úniky ropných látek. Podlaha byla značně znečištěná, narušená, a zaolejované motory i jiné znečištěné díly byly nevhodně uloženy tak, že u nich docházelo k viditelnému úniku ropných látek. Vzhledem k tomu, že žalobce zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu, bylo jeho povinností dle § 38 odst. 2 písm. a) vodního zákona mít zpracovaný a schválený havarijný plán. Žalobce však žádnou povinnost vyplývající ze zákona o vodách nesplnil. Uvedené zjištění a kontrola se týkala p. č. 54 v k. ú. Horní Žďár bez č. p., nikoli provozovny na č. p. 66, kterou žalobce rovněž provozoval, což dokládá i rozhodnutí inspekce.

Stav provozovny lze zhodnotit z přiložené fotodokumentace. Žalovaný dále uvádí, že žalobce je podnikající fyzická osoba, a proto se na něj nemohl vztahovat § 116 vodního zákona, ale musel se aplikovat § 125g tamtéž. Žalovaný rovněž na okraj podotýká, že

žalobce byl opakovaně trestán za nezákonnou činnost v oblasti nakládání s odpady, a proto na odpadový zákon odkazuje v žalobě, ačkoli tato záležitost s uvedeným řízením nesouvisí. Závěrem žalovaný neshledává důvod, aby bylo žalobě vyhověno, a nesouhlasí s tím, že sankce byla žalobci uložena neoprávněně a neúměrně zjištěnému jednání. Sankce ve smyslu vodního zákona byla žalobci totiž uložena s ohledem na rozsah jeho podnikatelské činnosti a dobu protiprávního jednání.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Žaloba je důvodná.

Žalobce nejprve uvádí, že provozuje svoji podnikatelskou činnost v souladu se svým živnostenským oprávněním, a popisuje, jak rozebírá odepsané automobily na náhradní díly. Zbytky provozních kapalin řádně skladoval odděleně v sudech se zabezpečením proti úniku a následně byly kapaliny odborně zlikvidovány. Navíc, provozovna byla kolaudována a léta využívána jako opravná a garáž trolejbusů, resp. autobusů, a proto splňuje všechny stavebně-technické podmínky pro tuto činnost.

Podle § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona „[k]aždý, kdo zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména umístit zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami“.

Soud při posuzování prvního správního deliktu vycházel z podkladů, které shromáždila inspekce. Ve správním spise je založen protokol o kontrolním zjištění ze dne 27. 6. 2012, č. j. ČIŽP/441/OOV/1209103.001/12/DDZ, kterým inspekce zaznamenala kontrolu v provozovně žalobce; předmětem bylo šetření ohledně porušování předpisů na likvidaci motorových vozidel ve vztahu k ochraně vod. Inspekce v provozovně zaznamenala patrné úkapy ropných produktů před vstupem (u cca 60 kusů autovraků, které byly rozebrány) i v hale provozovny. Záchytné vany tvořily poklice od pneumatik, což shledala inspekce nedostačujícím. Betonová podlaha byla značně porušená a aoilejovaná bez viditelného ochranného nátěru proti ropným produktům. V místnosti s motory byla podlaha rovněž kontaminována ropnými produkty. Sudy a vaničky

s vyjetými oleji nebyly dostatečně zabezpečeny. V blízkosti pozemku se nenacházel žádný vodní tok ani zdroje podzemních vod; provozovna neměla zpracovaný havarijní plán ochrany vod. Na základě ústní domluvy byla ze sousedního domu přiváděna užitková voda a využíváno sociální zařízení. Součástí spisu je i detailní barevná fotodokumentace, která zaznamenává stav provozovny, rozebrané autovraky, množství volně povalujících se motorů a jiných součástí automobilů, četné skvrny na půdě a improvizované nádoby (např. zbytky součástek, plastové nádoby, poklice od pneumatik) plné různých technických látek.

Proti těmto zjištěním v protokolu nevznese žalobce námitky, přestože byl o této možnosti v protokolu poučen. Ačkoli žalobce tvrdí, že technické kapaliny odborně likviduje, soud má z výše uvedených kontrolních zjištění inspekce za prokázané, že žalobce neučinil při své podnikatelské činnosti dostatečná opatření, aby zabránil nežádoucímu úniku nebezpečných závadných látek (ropných produktů) do půdy. Žalobce přitom v žalobě nerozporuje postup inspekce a nebrojí proti jejím kontrolním zjištěním. Pouze uvádí, že svou podnikatelskou činnost vykonává na základě živnostenského oprávnění a že technické látky odborně likviduje, aniž by se přitom jakkoli vypořádal se zjištěným skutkovým stavem či situaci v provozovně vysvětlil alternativním pohledem na věc. Soud proto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítá, že v jeho případě nelze tvrdit, že by zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo že by zacházení s nimi bylo spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, a proto neměl povinnost činit opatření podle § 39 odst. 2 vodního zákona.

Podle § 39 odst. 2 vodního zákon „[v] případech, kdy uživatel závadných látek zachází s těmito látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, má uživatel závadných látek povinnost činit tato opatření: a) vypracovat plán opatření pro případy havárie (dále jen „havarijní plán“) a předložit jej ke schválení příslušnému vodoprávnímu úřadu; může-li havárie ovlivnit vodní tok, projedná jej uživatel závadných látek před předložením ke schválení s příslušným správcem vodního toku, kterému také předá jedno jeho vyhotovení, b) provádět záznamy o provedených opatřeních a tyto záznamy uchovávat po dobu 5 let“ (relevantní část zvýraznil zdejší soud, pozn.).

Podle § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, se dopustí správního deliktu tím, že zachází s nimi bez schváleného havarijního plánu podle § 39 odst. 2 písm. a)“.

Skutková podstata v § 39 odst. 2 vodního zákona, obsahuje 2 alternativní hypotézy, za kterých vzniká uživateli povinnost vypracovat havarijní plán; stejně tak je konstruována i skutková podstata správního deliktu v § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona. Obě hypotézy jsou přitom spojeny s tzv. neurčitými právními pojmy. Jejich význam a způsoby užívání široce vykládá právní doktrína i judikatura správních soudů. „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, bývá podmíněn úrovní poznání v technických vědách časem a místem aplikace*

normy. Zákonodárce vytváří prostor správě, aby zhodnotila, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu. Vyžaduje především její odbornost. Někde jí napomáhá, snaží se uvést co nejvíce charakteristických znaků věcí nebo jevů, které má neurčitý pojem zahrnovat, někdy též ukládá, aby byl pojem zpřesněn samotnou správou v prováděcích předpisech“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo: obecná část. Praha: C. H. Beck, 7. vydání. s. 86).

Nejvyšší správní soud již vícekrát konstatoval, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovaná věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (např. rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS; rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83). Teprve poté, kdy správní orgán neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda zkoumaná právní skutečnost (protiprávní jednání) naplňuje skutkovou podstatu s neurčitým právním pojmem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 As 20/2005-83; ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 As 8/2004-122; ze dne 28. 7. 2005, a ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58, č. 896/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Zatímco meze soudního přezkumu správního uvážení jsou omezené, výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je plně přezkoumatelný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Správní soud především posuzuje, zda úvaha správního orgánu ohledně skutkové podstaty a jejího vyhodnocení neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151). Konstantní judikatura správních soudů dále zastává názor, že pokud správní orgán užil neurčitý právní pojem, aniž by náležitě objasnil obsah a význam takového pojmu v rozsahu potřebném pro posouzení daného případu, je jeho rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86; ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100).

Připomenout lze i relevantní judikaturu starší, např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 9. 1998, č. j. 6 A 85/96-24, publ. pod č. SJS 972/2002), v němž se jmenovaný soud vyslovil, že určení významu neurčitého právního pojmu správní soud považuje za otázku právní, která plně náleží do jeho kognice. Jestliže se nesprávným výkladem neurčitého právního pojmu stalo vydané rozhodnutí nezákonným, soud je zruší. Zpravidla však vadu rozhodnutí působí interpretační nečinnost správního orgánu, který sice konkrétní předmět podřadí pod neurčitý právní pojem, ale neobjasní jeho význam a spokojí se s konstatováním, že daný předmět uvažovanému pojmu odpovídá.

Inspekce v nyní posuzovaném případě shledala u žalobce porušení povinnosti v § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona z toho důvodu, že žalobce zacházel s nebezpečnými závadnými látkami ve větším rozsahu bez schváleného havarijního plánu, pročez mu uložila pokutu za správní delikt dle § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona. Přitom ale

nevyložila neurčitý právní pojem (zacházení se závadnými látkami) „*ve větším rozsahu*“. Inspekce v textu svého rozhodnutí pouze rekapitulovala zjištěný skutkový stav, v rámci něhož popsala jednotlivá pochybení (zjištěné způsoby, jakými žalobce ohrožoval vodu nebezpečnými látkami), a pak provedla myšlenkovou zkratku, že „[p]ro *nakládání se závadnými látkami ve větším rozsahu* nebyl zpracován a následně schválen plán pro případ havárie ve smyslu vyhlášky č. 450/2005 Sb. v platném znění“. V této aplikaci právní normy zcela chybí zásadní úvaha, jaký je obsah pojmu „*ve větším rozsahu*“ a zda žalobce svým jednáním ve větším rozsahu se závadnými látkami nakládal. Uvedené pochybení přitom nezhojil ani žalovaný, který převzal skutková zjištění inspekce i jejich právní hodnocení s tím, že žalobce neměl pro provozovnu zpracovaný havarijní plán.

Správní orgán musí mít na paměti, že výklad neurčitých právních pojmů učiněný správním orgánem, je podroben přezkoumání správním soudem. Nepostačí proto, že správní orgán sice nějakou činnost podřadí pod neurčitý právní pojem, jestliže také neobjasní jeho význam a spokojí se s konstatováním, že daná činnost uvažovanému pojmu odpovídá. Soudu musí být umožněno přezkoumat, zda úvaha správního orgánu odpovídá zákonu, zda k ní byly opatřeny postačující skutkové podklady a zda jejich hodnocení odpovídalo logickým pravidlům, např. zda a kterou činnost žalobce, lze pod takto řádně vyložený pojem subsumovat. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí v naznačených směrech pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, což je i případ nyní projednávané věci.

Soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že správní orgány v případě druhého správního deliktu aplikovaly právní normu s neurčitým právním pojmem, aniž by pojem pro účely posouzení, zda žalobce porušil § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona, resp. naplnil skutkovou podstatu správního deliktu v § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona, vyložily. Ve vztahu k druhému ze správních deliktů je tak napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné.

Na okraj soud poukazuje na to, že je mu známo, že Ministerstvo životního prostředí na základě § 39 odst. 8 vodního zákona vydalo vyhlášku č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků, ve které v § 2 písm. b) vymezilo obsah pojmu „*zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu*“. Citovanou vyhláškou sice správní orgány v posuzované věci (prozatím) neargumentují, přesto soud pokládá v zájmu dalšího řízení, k němuž se věc žalovanému tímto rozsudkem vrací, za vhodné se k této otázce vyslovit. Vodní zákon v § 39 odst. 8 ani v § 41 odst. 7 neobsahuje zákonné zmocnění (srov. čl. 79 odst. 3 Ústavy), z něhož by se dala dovodit pravomoc ministerstva k definování uvedeného pojmu podzákonným předpisem; ministerstvo v tomto případě ve vyhlášce postupovalo zjevně *ultra vires*. Zároveň je řešení ministerstva i v rozporu se správnou legislativně-technickou praxí, protože „[v]ymezení pojmů nelze uvádět v prováděcím právním předpisu, jde-li o pojmy, které užívá zákon“ (Kněžínek, J., Mlsna, P., Vedral, J., Příprava návrhů právních předpisů: Praktická pomůcka pro legislativce. Úřad vlády ČR, 2010. s. 30 a 37. Dostupné na: <http://www.vlada.cz/assets/ppov/lrv/dokumenty/Priprava-navrhu-pravnich-predpisu-prakticka-pomucka-pro-legislativce.pdf>). Jinými slovy, není možné definovat podzákonným právním předpisem pojmy, jichž užívá zákon a de facto tímto způsobem

zákon doplňovat a určovat rozsah jeho věcné působnosti. Nadto nelze přehlédnout, že § 2 písm. b) citované vyhlášky je uvozen slovy „*pro účely této vyhlášky se rozumí zacházením se závadnými látkami ve větším rozsahu*“, což značí, že definice tohoto pojmu (krom toho, že je provedena nad rámec zákonného zmocnění), je výslovně vztažena toliko k citované vyhlášce, nikoli však k vodnímu zákonu.

Závěrem soud považuje za zcela nepřipadnou námitku, že žalobce má souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady. V nyní posuzovaném případě nebylo posuzováno žalobcovo nakládání s nebezpečnými odpady podle odpadového zákona, ale žalobce byl trestán za porušování povinností k ochraně vody, které upravuje vodní zákon, tedy za porušení jiných povinností, než plynou z odpadového zákona.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) – při aplikaci § 39 odst. 2 písm. a), resp. § 125 odst. 2 písm. a) vodního zákona vyloží v souladu s citovanou judikaturou předmětný neurčitý právní pojem a poté uváží, zda jeho obsahu je jednání žalobce podřaditelné.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Jiné náklady řízení žalobce netvrdil, ani soudu neprokázal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.